

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobců: **a) K. D.** a **b) M. D.**, oba bytem Puklice, Studénky 4, zastoupených Mgr. Petrem Noskem, advokátem se sídlem Jihlava, Jana Masaryka 2, proti žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**, se sídlem Jihlava, Žižkova 57, o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Kraje Vysočina, odboru územního plánování a stavebního řádu, ze dne 14.2.2012, č.j. KUJI 10856/2012, sp. zn. OUP 498/2011 Ci-2,

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobci **nemají právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobci se žalobou adresovanou zdejšímu soudu domáhají zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Kraje Vysočina, odboru územního plánování a stavebního řádu ze dne 14.2.2012, č.j. KUJI 10856/2012, sp. zn. OUP 498/2011 Ci-2, kterým bylo dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnuto jejich odvolání a potvrzeno rozhodnutí Stavebního úřadu Magistrátu města Jihlavy ze dne 5.10.2011, č.j. MMJ/SÚ/2933/2010-28. Žalobci se v podané žalobě domáhají zrušení i tohoto prvostupňového rozhodnutí.

I. Podstata věci

Žalovaný v napadeném rozhodnutí potvrdil rozhodnutí prvostupňového orgánu, kterým bylo dne 5.10.2011 pod č.j. MMJ/SÚ/2933/2010-28 vydáno dodatečné stavební povolení na část stavby: „*Změna stavby před jejím dokončením, spočívající v rozšíření vstupního balkonu – terasy a stavby venkovního výtahu pro invalidy, který tvoří bezbariérový přístup do I.P.*“, na pozemcích: stavební parcely p.č. 17/1 a 15/2 a pozemkové parcely p.č. 680/1 v k.ú. Studénky.

Podle názoru žalovaného neměla být posuzována odstupová vzdálenost stavby podle § 25 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, neboť oba domy (tj. dům žalobců a dům dotčený stavebním povolením) na sebe navazují a nevytvářejí žádný volný prostor.

Tento závěr nyní žalobci napadají podanou žalobou.

II. Shrnutí žaloby

Žalobci zásadně nesouhlasí s právním názorem žalovaného a poukazují na to, že v daném případě mělo být zohledněno použití § 25 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb., neboť na základě prohlídky staveb je evidentní, že mezi rodinnými domy volný prostor zůstal zachován i po realizaci původní části přístavby a dokonce i po dokončení kompletní výstavby. Kamenný pilíř, který zmiňuje žalovaný v napadeném rozhodnutí, zabírá podle žalobců pouhé 2 metry z celkové délky stěny a i v rozsahu těchto 2 metrů zůstává celá přístavba pouze plošinou umístěnou nad průchozí výškou, která zachovává volný prostor v plném rozsahu. Část naléhající na zeď žalobců je podle nich silná pouze 174 mm.

Podle žalobců je třeba při výkladu právních norem sledovat mimo jiné i jejich smysl a účel. Účelem § 25 této vyhlášky je ochrana vlastnických práv a obecná zásada prevence.

Žalobci trvají na tom, že žalovaný měl vycházet ze znění vyhlášky č. 501/2006 Sb. a toto znění vykládat restriktivně. Podle žalobců totiž nelze dovodit

v daném případě „charakter zástavby“ z útvaru připomínajícího vstupní bránu, neboť ani tento rys není pro zástavbu v dané oblasti charakteristický.

Žalobci rovněž namítají, že bylo v daném případě nutno zohlednit i § 25 odst. 5 této vyhlášky, neboť se podle nich jedná o stavbu související a podmiňující bydlení. Dodatečně povolená stavba zásadním způsobem zasahuje do vlastnických práv žalobců a žalovaný toto poškození stavby nijak nezmiňuje a pouze odmítá aplikaci této vyhlášky.

Žalobci dále poukazují na to, že prvostupňový orgán byl vázán právním názorem žalovaného obsaženém v původním rozhodnutí ze dne 9.2.2011, kterým žalovaný uložil prvostupňovému orgánu povinnost zabývat se podmínkami povolení výjimek z § 25 vyhlášky 501/2006 Sb. v souvislosti s § 169 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“). Tímto směrem se ubíraly i námitky žalobců v podaném odvolání, přičemž v napadeném rozhodnutí žalovaný jako odvolací orgán zcela přehodnotil své vlastní závazné stanovisko a dospěl k závěru, že předchozí názor byl mylný a citovaná vyhláška nebyla aplikovatelná.

Žalobcům tak bylo upřeno právo vyjádřit své stanovisko a došlo rovněž k popření smyslu dvojinstančnosti řízení. Tímto postupem byla rovněž podle žalobců porušena zásada šetření práv účastníka a zásada legitimního očekávání.

V podané replice, jež byla zdejšímu soudu doručena dne 9.8.2012, žalobci zopakovali argumenty uvedené již v žalobě.

Žalobci setrvali na svém procesním stanovisku po celou dobu řízení před zdejším soudem a z výše uvedených důvodů se domáhali zrušení jak napadeného, tak prvostupňového rozhodnutí.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí a k existenci prostoru mezi stavbami uvádí, že od okamžiku realizace schodiště a balkonu neexistuje mezi domy č.p. 4 a č.p. 5 volný prostor. Podle žalovaného nelze na tuto situaci aplikovat § 25 vyhlášky týkající se odstupové vzdálenosti staveb.

K přehodnocení původního názoru žalovaný uvádí, že v předchozím řízení stavební úřad povolil výjimku podle § 23 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb. a žalovaný v napadeném rozhodnutí poté vysvětlil, z jakého důvodu nebylo nutno tuto výjimku povolovat. V předchozím řízení neměl žalovaný k dispozici kompletní správní spis, na rozdíl od řízení nynějšího. Teprve z projektové dokumentace, která byla připojena ke spisu až nyní, žalovaný zjistil, že mezi předmětnými domy žádný volný prostor není.

Taktéž žalovaný setrval na svém procesním stanovisku po celou dobu řízení a z výše uvedených důvodů navrhoval, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní /dále též „s.ř.s.“/), osobami k tomu oprávněnými (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Napadené rozhodnutí bylo přezkoumáno v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) a podle skutkového a právního stavu v době vydání napadeného rozhodnutí podle § 75 odst. 1 s.ř.s.

Soud rozhodoval bez nařízení jednání za splnění podmínek dle § 51 odst. 1 s.ř.s. a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

IV.1.

Žalobci poukazovali v žalobě na to, že dodatečné povolení stavby je v rozporu s § 25 odst. 2, 5 a 6 vyhlášky č. 501/2006 Sb.

Žalovaný při svém rozhodování vycházel mj. ze spisu týkajícího se žádosti o stavební povolení ze dne 12.5.2004, z něhož dovodil, že mezi stavbou žalobců a stavbou sousední již neexistuje volný prostor, neboť na základě realizace tohoto stavebního povolení došlo k faktickému spojení obou staveb. Žalovaný tak dospěl k závěru, že § 25 vyhlášky není na právě posuzovanou věc aplikovatelný, neboť podle podkladů, které mu byly v novém řízení k dispozici, bylo zřejmé, že tyto stavby jsou spojeny.

Ze správního spisu vyplynulo, že stavebním povolením ze dne 14. 6. 2004, které nabylo právní moci dne 13. 7. 2004, byla povolena „změna stavby rodinného domu Studénky 5 na pozemku parc. č. st. 17/1 k. ú. Studénky, stavební úpravy domu, které spočívají v provedení stavebních úprav půdního prostoru a střešní konstrukce za účelem zřízení nové /druhé/ bytové jednotky v domě“. Jak vyplynulo z projektové dokumentace ke stavbě, součástí změny stavby byla i přístavba schodiště a terasy, umístěné na kamenném sloupu, která v délce cca 2 m naléhala těsně na stěnu domu ve vlastnictví žalobců.

Podle § 25 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb. je-li mezi rodinnými domy volný prostor, vzdálenost mezi nimi nesmí být menší než 7 m a jejich vzdálenost od společných hranic pozemků nesmí být menší než 2 m. Ve zvlášť stísněných územních podmínkách může být vzdálenost mezi rodinnými domy snížena až na 4 m, pokud v

žádné z protilehlých stěn nejsou okna obytných místností; v takovém případě se odstavec 4 nepoužije.

Podle § 25 odst. 6 této vyhlášky je možno s ohledem na charakter zástavby umístit až na hranici pozemku rodinný dům, garáž a další stavby a zařízení související s užíváním rodinného domu. V takovém případě nesmí být ve stěně na hranici pozemku žádné stavební otvory, zejména okna, větrací otvory; musí být zamezeno stékání dešťových vod nebo spadu sněhu ze stavby na sousední pozemek; stavba, její část nesmí přesahovat na sousední pozemek.

Odstupové vzdálenosti mezi stavbami by měly ve smyslu § 25 odst. 1 této vyhlášky splňovat požadavky urbanistické, architektonické, životního prostředí, hygienické, veterinární, ochrany povrchových a podzemních vod, státní památkové péče, požární ochrany, bezpečnosti, civilní ochrany, prevence závažných havárií, požadavky na denní osvětlení a oslunění a na zachování kvality prostředí. Odstupy musí dále umožňovat údržbu staveb a užívání prostoru mezi stavbami pro technická či jiná vybavení a činnosti, například technickou infrastrukturu.

Je však třeba poukázat i na § 25 odst. 8 této vyhlášky, podle něhož se vzájemné odstupy a vzdálenosti měří na nejkratší spojnici mezi vnějšími povrchy obvodových stěn, balkonů, lodžii, teras, dále od hranic pozemků a okraje vozovky pozemní komunikace.

V právě posuzovaném případě je od realizace změny stavby na základě stavebního povolení z roku 2004 touto nejkratší spojnici spojnice mezi kamenným sloupem, který je součástí přístavby terasy, a zdi domu žalobců, na kterou tento kamenný sloup naléhá. Právě tato spojnice tak určuje vzdálenost mezi oběma stavbami. Pokud je tato spojnice nulová, neboť se jednotlivé stavby (kamenný sloup a zeď domu žalobců) fakticky dotýkají, je třeba konstatovat, že mezi stavbami není žádná odstupová vzdálenost, a tedy žádný volný prostor ve smyslu § 25 odst. 1 a 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb., v němž by bylo lze podle tohoto ustanovení řešit odstupovou vzdálenost. Z tohoto důvodu tak citovaná ustanovení na danou situaci vůbec nedopadají.

Na právě uvedené přitom nemá žádný vliv ani to, že stěna domu žalobců je dlouhá cca 19 m, zatímco předmětný kamenný sloup je dlouhý pouze 2 m a široký jen cca 20 cm. Kamenný sloup je totiž spojen terasou s domem č.p. 5. Je-li třeba v souladu s § 25 odst. 8 vyhlášky č. 501/2006 Sb. poměřovat nejkratší spojnici, není rozhodné, jak je tato spojnice dlouhá (tj. není rozhodné, zda stavby na sebe naléhají a dotýkají se celou délkou zdi nebo jen její částí). Nejkratší spojnici tedy v daném případě je vzdálenost mezi sloupem a zdí domu žalobců, bez ohledu na to, jak je sloup dlouhý. Nepodstatná je z téhož důvodu i existence průjezdu, neboť ani ta nemůže nic změnit na skutečnosti, že prostřednictvím terasy a opěrného sloupu došlo k propojení staveb.

Pokud žalobci tvrdí, že mezi kamenným sloupem a jejich zdí se určitá mezera stále nachází a volný prostor zde existuje, jedná se podle názoru zdejšího soudu o námitku účelovou, neboť volný prostor v řádu milimetrů, nejvýše několika málo centimetrů, nelze považovat za volný prostor ve smyslu § 25 vyhlášky č. 501/2006 Sb.

Soud tak dospěl ke stejnému závěru jako žalovaný, tj. že § 25 odst. 1, 2 a 6 vyhlášky č. 501/2006 Sb. v daném případě nelze aplikovat, neboť mezi oběma domy není žádný volný prostor. Za této situace žalovaný nepochybil, pokud se nezabýval otázkou údržby části stavby žalobců podle § 25 odst. 6 této vyhlášky, neboť podle citovaného ustanovení nebylo v daném případě postupováno.

Nezbývá než dodat, že právě námitky, které žalobci uplatnili v nyní posuzované žalobě, mohly být účinně uplatněny v řízení o stavebním povolení v roce 2004, na základě něhož byla terasa (spolu s kamenným sloupem) vybudována a oba domy tak byly fakticky spojeny.

IV.2.

Pokud se týká namítaného nesprávného procesního postupu žalovaného, který změnil svůj právní názor zaujatý v původním správním řízení, tak ani zde soud žalobcům za pravdu nedává.

Ze spisu vyplynulo, že stavební úřad vydal dodatečné povolení stavby již dne 21. 10. 2010, to však žalovaný rozhodnutím ze dne 9. 2. 2011 zrušil a věc vrátil stavebnímu úřadu mj. z toho důvodu, že ve spisu chyběla úplná a přesná projektová dokumentace ke stavbě. Žalovaný současně zavázal stavební úřad, aby v dalším řízení postupoval podle § 25 vyhlášky č. 501/2006 Sb. Stavební úřad následně vydal nové dodatečné povolení stavby, proti němuž žalobci opět podali odvolání. Toto odvolání žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl a uvedl, že z nově předloženého kompletního spisu vyplynulo, že odstupová vzdálenost podle § 25 vyhlášky č. 501/2006 Sb. neměla být posuzována, neboť oba domy (tj. dům žalobců a dům dotčený stavebním povolením) na sebe navazují a nevytvářejí žádný volný prostor.

Žalobci s takovým postupem nesouhlasí a považují ho za rozporný se zásadou dvojinstančnosti správního řízení. Jak již ale uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 10. 2005, č. j. 2 As 47/2004-61, www.nssoud.cz, mezi základní zásady rozhodování o právech a povinnostech fyzických či právnických osob správními orgány nepatří rozhodování ve dvou stupních. Samotná skutečnost, že v daném případě nemohly proti tomuto závěru žalovaného žalobci podat odvolání, tak nezpůsobuje nezákonnost postupu žalovaného. Soud má naopak za to, že žalovaný v daném případě postupoval v souladu se zákonem i v souladu se zásadou rychlosti a hospodárnosti řízení. Dospěl-li totiž na základě kompletního správního spisu (který v předchozím řízení k dispozici neměl) k tomu, že řešení odstupových vzdáleností podle § 25 vyhlášky č. 501/2006 Sb. není namístě, současně právě odstupové

vzdálenosti byly jedinou spornou otázkou v daném řízení, zcela správně tento názor vtělil do napadeného rozhodnutí, dodatečné stavební povolení potvrdil a odvolání zamítl. Podle zdejšího soudu by bylo v daném případě rozporné právě se zásadou rychlosti a hospodárnosti řízení, pokud by žalovaný tento svůj názor toliko vyslovil, dodatečné stavební povolení zrušil a stavební úřad zavázal k postupu podle tohoto názoru. Stavební úřad by totiž neměl jinou možnost, než rozhodnout v souladu s tímto závazným právním názorem. Pokud za dané situace mohlo dodatečné stavební povolení obstát, nebylo důvodu stavební řízení nadále protahovat.

Žalobci přitom měli možnost se s kompletní spisovou dokumentací seznámit, neboť byli účastníky jak řízení před stavebním úřadem, tak před žalovaným, a mohli tak řádně hájit svoje práva.

Zdejší soud rovněž neshledal, že by tímto postupem byla porušena zásada legitimního očekávání, ve smyslu § 2 odst. 4 správního řádu. Podle tohoto ustanovení správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. V daném případě bylo první dodatečné stavební povolení zrušeno mj. z důvodu absence úplného správního spisu a je tedy zřejmé, že po té, co byla žalovanému předložena spisová dokumentace kompletní, mohlo dojít ke změně původně vysloveného názoru. Takovou změnu nelze považovat za porušení zásady legitimního očekávání.

Námítku žalobců, že se přizpůsobili právnímu názoru žalovaného a nemohli tak dostatečně hájit svá práva, neboť v novém řízení dospěl žalovaný k odlišnému názoru, tak nepovažuje zdejší soud za důvodnou.

V. Závěr

Soud tedy neshledal žádný ze žalobních bodů důvodný. Žalovaný aplikoval správný právní předpis a v jeho rámci správnou právní normu, přitom se nedopustil ani žádného výkladového či procedurálního pochybení, které by mohlo atakovat zákonnost napadeného rozhodnutí. Nadto soud nezjistil ani žádné vady, k nimž by musel přihlížet nad rámec uplatněných žalobních bodů.

Na základě výše uvedeného zdejší soud žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

VI. Náklady řízení

O nákladech řízení účastníků zdejší soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobci nebyli ve věci úspěšní, a proto jim nenáleží právo na náhradu nákladů. To by příslušelo procesně úspěšnému, kterým byl žalovaný. Zdejší soud však neshledal, že

by žalovanému vznikly náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti, a proto rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

P o u ě n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 5.12.2013

David Raus
předseda senátu